

Egy munkanap kálváriája

Meglehetősen forró, nyári este volt Győrben, amikor Lord Bandidas a Győr-Moson-Sopron Vármegyei Kormányhivatal frissen felvett dolgozója a következő, egyben számára az első munkanapja előtti teendőit vette górcső alá. Ezek közé a feladatok közé sorolható volt egyrészt a megfelelő ruhák kiválasztásához szükséges ruhás szekrény áttekintése, nehogy a reggeli kapkodás során olyan textiliát aggasson magára, amely nemcsak a hivatalnoki társadalmat, hanem valamennyi embertársát is megbotránkozathatta volna. Másrészt a hűtő beható átvizsgálása is kiemelten fontos volt annak érdekében, hogy a felesége által csomagolt étel a megfelelő polcon helyezkedik-e el ahhoz, hogy a viszonylag kómásan, szinte már az alkoholos befolyásoltsággal vetekedni tudó delíriumos ködben induló reggelen is beazonosítható legyen és elcsomagolásra is kerüljön a finom étel, elkerülve már rögtön az első napon a fizetéshez képest a deficités helyzetet. Végül, de nem utolsó sorban azt is ellenőrizni kellett, hogy a bérletet is sikeresen megvette-e a munkába járáshoz, nehogy még jobban tetézzé a pénz beáramlásával járó jövedelemszerzéshez képest a pénz kiáramlásával járó költségek, esetleg bírságot.

Miután a lefekvés előtt minden apró tényezőt áttekintett, Lord Bandidas úgy hajthatta álomra fejét kellemes izgatottsággal vegyesen felesége mellett, hogy életének első, hivatalos munkanapja rövidesen a kezdetét veszi, ezért mégiscsak elégedett lehetett magával.

*****

A fenti történésekből egyszeri olvasatra is kikövetkeztethető, hogy a teendők közül egy igencsak lényeges elem a gondos körültekintés ellenére is kimaradt, ugyanis a madárcsicsergős, nyugodt, összeszedett reggelnek ígérkező ébredés pontosan – az ébresztőóra beállítása hiányában – olyanná sikeredett, amelyet főhősünk minden igyekezete ellenére próbált elkerülni. Az ébredést követő delíriumos állapotot a pillanat tört része alatt váltotta fel a rideg borzongás és a kapkodás. E pillanatban Lord Bandidas csak és kizárólag arra tudott koncentrálni megfeszítetten, pár szitokszót és átkot szórva az őt a lakásban körülölelő tárgyakra, hogy még azelőtt megérkezzen a buszmegállóba, hogy lekésné azt a járatot, amely őt kisebb-nagyobb szerencséivel pontosan a munkakezdés idejére elszállít az Üvegpalotába, mely izlésesen magasodott a város fölé. A kapkodásba fulladt készülődés során szinte egyértelművé vált a deficités állapot, hiszen bár ruháit a maguk tökéletességében sikerült magára aggatnia főhősünknek, azonban a konyha irányában egy lépést sem téve, a hűtőt a reggeli érintetlenség nyugalalmában pihentetve hagyta el a biztonságos menedéket jelentő

lakást és szinte az olimpiai sportolókat megszégyenítő gyorsasággal indult meg keserves sietségében az utolsó busz elérésére, mely már a kanyarban egyértelműen jól látható volt.

A busz elérése részben a felszállni szándékozók rendszertelen tömörülése, részben pedig a buszsofőr jóindulata miatt (látszott, hogy neki bár kevésbé olyan kipihenten, mint Lord Bandidasnak, de annál nyugodtabban indult a reggelje) végső soron sikerült elérnie a végzetes kérés elkerülését szolgáló utolsó bástyát, (amely, ahogy a vonat, úgy a busz sem vár, elindult már), s mint aki egy teljesen új közegben próbálna asszimilálódni, alkalmazkodva a közeg által tanúsított, döntő többségű magatartáshoz, ő maga is elővette az okostelefonját, hogy letaglózó hírekkel, új pletykákkal és játékokkal gazdagítsa a már addig is terhelt elméjét.

*****

Azt hihetné az ember, hogy ennyi nehézség, megpróbáltatás után már csak a szép történések következhetnek egy ilyen napon, azonban megérkezve a patinás Üvegpalota fotocellás főbejáratához a gyanútlan közeledés ellenére az üveglapok minden igyekezet ellenére sem akartak széthúzódni. Sőt olyannyira nem akartak széthúzódni az üveglapok, hogy Lord Bandidas testének nagy része nem is olyan lassan és nem is olyan kecsesen érintkezett a biztonsági üveggel, mely érintés nem a feleségének a tapintásához, hanem sokkal inkább édesapjának markos tenyerének fegyelmező érintéséhez hasonlított.

Egy pillanatra megállva, a találkozástól kissé ismételten ködös elmeállapotba kerülő Lord Bandidas összeszedve magát átgondolta a helyzetet, hogy bizonyára valamilyen funkciót nem vehet még igénybe az első napján, azonban, hogy ne tűnjön teljesen technikai analfabétának, nem akarta sem a Hivatal, sem a Főosztály vezetőjét felhívni telefonon, ezért elhatározta, hogy maga fogja megoldani a helyzetet. A Kormányhivatal épületét egy nagyobb átalakítás következtében számos helyen a mesterséges intelligencia által felruházott mechanizmusok működtették, amely kiterjedt a főbejáratnál kiépített beléptetési rendszerre is. A mesterséges intelligenciával felruházott fotocellás ajtó a felvett adatok segítségével pontosan csak azt a dolgozót engedte be, akinek jogosultsága volt belépni az épületbe, amely jogosultság vagy a kormányzati szolgálati jogviszony vagy a munkaviszony létesítésével volt megszerezhető, illetve ezen felül a meghívott vendégek vagy ügyfelek a fotocellás ajtó melletti érintőkijelzőn a meghívó azonosítójának vagy az ügy iktatószámának beírásával nyerhettek bebocsátást.

A korábban említett átalakítások Lord Bandidasnak is az eszébe jutottak és úgy gondolta, hogy a kapott azonosítószám érintőkijelzőn való betáplálása megoldja ezt a technikai incidenst. Magabiztosan, szinte már nagyképpen a magában elkönyvelt, jövőbeli bebocsátás valószínűségének bizonyosságától eltelve pötyögte be a számokat, azonban a

biztonsági üveg és a közte lévő távolság ismételten elkezdett csökkenni, ami újfent fájdalmas találkozással ért véget. Összeszedve magát a második találkozó után, mint amikor az ember randira hívja szíve választottját és az visszautasítja szerelmes szándékait, és az efféle kosárból talpra állva vagy ahhoz hasonlóan, bízva abban, hogy csupán a számok közül egyet elütött, azért nem nyert bebocsátást. Ezt követően kevésbé hetykén, kevésbé magabiztosan, de annál figyelmesebben elkezdte újra bepötyögni az azonosító számokat, azonban sem a második, sem a harmadik próbálkozásra nem sikerült bebocsátást nyernie az Üvegpalotába. Ekkorra már kissé a dühtől átítatottan, átkokat és szitokszavakat szórva a modern technológia vívmányára, erejét és kitartását nem sajnálva próbált egy akkora rést feszegetni a biztonsági üveglapok közé, amelyen átréselve magát végre győzedelmeskedhet.

Az elkeseredett, bár annál nagyobb erőt felvonultató próbálkozások végül sikerre vezettek, a mesterséges intelligencia az anyagi kár elkerülése érdekében engedett főhősünknek, Lord Bandidasnak, aki végre beléphetett a Hivatal épületébe. Ekkor azonban olyan történt, amire még a legrosszabb rémálmában sem gondolhatott, hiszen ahogy belépett és már-már megnyugodott, hogy innentől kezdve sínen van a napja, pár másodperc múlva megtörve az újfent kialakuló magabiztosságot, megszólalt a riasztó, s kis vártatva a biztonsági szolgálat illetékes emberei mellett a rend éber őrei is megérkeztek a helyszínre.

*****

A fogda ablakába sem sűt be a nap, ahonnan az ügyeletes tiszt átkísérte Lord Bandidast a kihallgató terembe. A kérdéseket felelet, a feleleteket sok-sok értetlenkedés követte, amelynek folyamányaként kiderült, hogy minden készülődés, minden nehézség, minden probléma és a vele járó ideggörcs és anyagi veszteség felesleges volt, hiszen a naptár még csak vasárnapot mutatott.

Főhősünk, Lord Bandidas most magányosan tengeti idejét a fogda nyugalmában, várva, hogy felesége megfizeti az óvadékot és onnantól kezdve az őt ért vádakra szabad lábon védekezhet. A felesleges költségek és számottevő pénzkirámlás elkerülése súlyos kudarcba fulladt, hiszen nemcsak az ebédet hagyta otthon, nemcsak a kikerkező rendőrök és biztonsági szolgálat kiszállási díját kellett megfizetnie, hanem ha szerencséje van, akkor megússza az egészszet csupán pénzbüntetéssel.

